

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΊΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδραύομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Ἰαρθενῶνων.

Ἵστὸ χίλια κι' ἐνιαῖκ' ὀσα δεκαέξῃ
καμένας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξῃ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέ κ' εὖ φράγκα καὶ ἴστο χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστὴ κι' ἐβδόμη τοῦ μηνὸς Αὐγούστου
καὶ καθένας κάνει τοὺς συλλογισμοὺς του.

Χίλια καὶ τρακόσα κι' ἐνενηνταέξῃ,
τώρα μὲ τοὺς Στόλους ὁ παρᾶς θὰ τρέξῃ.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α'.

Π.—Τί μοῦγινες, βρὲ Φασουλῆ, ποῦ γύριζες σὰν πλά-
καὶ διόλου δὲν ἐφάνης [νης
ν' ἀκούσης νικητήρια,
νὰ δῇς συλλαλητήρια,
κι' ἄλλα σπουδαῖα πράγματα, ποῦ γιναν στήν Πατρίδα,
καὶ στρίβουν κάθε βίδα;

Τὴν ᾧρα, ποῦ φωνάζανε πῶς διελύθ' ἡ πλάνη
κι' ἐκ τῆς οὐδετερότητος ἐβγήκαν κι' οἱ Ρουμάνοι,
ἐκ τῆς κρίσιμῃ στιγμῇ, βρὲ Φασουλῆ ζευζέκη,
ἐκτυπῶσαν οἱ Σωτήρηδες ζουρνὰ καὶ τουμπελέκι.

Ἀνίστατο κι' ἐξίστατο πενθηφοροῦν τὸ Γένος
κι' ἐμαίνετο τριγύρω του πολλῶν ρητόρων μένος,
κι' ἐφώναζαν οἱ γέροντες μὲ τὰ μεγάλα κλέα:
μόνοι σωτήρες ἀληθεῖς
καὶ μάρτυρες καὶ Προμηθεῖς
τῆς Πάτρας ὁ μεσόκοπος κι' ἐμεῖς ἡ νεολαία.

Προσέτρεξα κι' ἐγὼ σφριγῶν
μὲ κάθε μας Σωτήρη,
κι' ἐνόμιζα πῶς ἐκλογῶν
ἐδλεπα πανηγύρι.

Οἱ φίλοι Σωτηράκηδες
ἔφεραν, φίλη κἀρα,
καὶ κἀτι κοντοβράκηδες
ἀπέξω μὲ τὰ κάρρα.

Κάθε φαφούτης καὶ νωδὸς
ἐπρόβαλε καὶ πάλι
μ' ὀλόρθο τὸ κεφάλι.

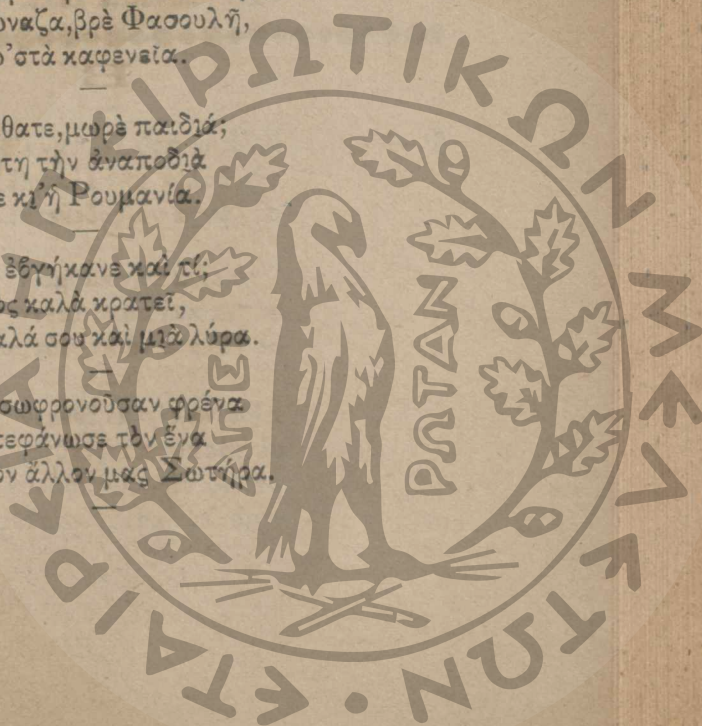
Κι' εἶδα στρατοὺς ἐπὶ ποδός,
κι' εἶδα περιπολίας,
καὶ τόσαις ποικιλίαις.

Δύσις βροντᾶ κι' Ἀνατολή,
κι' ἐφώναζα, βρὲ Φασουλῆ,
κι' ἐγὼ στὰ καφεναῖα.

Τὸ μάθατε, μωρὲ παιδιὰ;
σὲ τούτῃ τὴν ἀναποδιά
ἔβγηκε κι' ἡ Ρουμανία.

Κι' ἂν ἐβγήκανε καὶ εἰς
ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ,
τὰ μισαλά σου καὶ μιὰ λύρα.

Ἐχε σωφρονοῦσαν φρένα
καὶ στεφάνωσε τὸν ἕνα
καὶ τὸν ἄλλον μας Σωτήρα.

Κι' αν εβγήκαν να γελάς,
και για τέτοια μη χαλάς
το βλαμμένο σου σηκότι.

Κι' αν βρυχάται κάθε πλάσις,
οδ Βουλγάρων προελάσεις
με Σωτήρας χειροκρότει.

Κότταξ' ενθουσιασμένος
πώς και σήμερα το μένος
των ρητόρων μαινεται.

Και κατάλαβε, βρε βλάκα,
ετι κλασική μαλάκα
τους Ρωμηούς λυμαίνεται.

"Ασε τους τρελλούς να κλαίνε
και μη θέλεις να σε λένε
σαν καμπόσους πατριώτη.

Μα δαιμονιών ν' αφρίζεις
και νυχθημερόν ν' αβρίζεις
τον Λεωτέρη τον προδότη.

"Υμνει με πολλούς κηφήνας
αθλους των Σωτήρων τόσους,
ρίξε κάτω το τουφέκι.

Κι' αν ιδής και 'στάς' Αθήνας
της Ανατολής τους Πρώσους
δέξου τους με τουμπελέκι.

Σεις ελεύθεροι και δοῦλοι
χαιρετάτε με νταούλι,
χαιρετάτε με ζουρνά
την Αρκουδα, που περνά.

"Υπερ ταύτης ξεσερκώσου,
κουφιοκέφαλο τρελλό,
αν ποθής το ροιζικό σου
νάσαι πάντοτε καλό.

Β

Φ.—

Κι' εγώ που λές την είδα
την δόλια την Πατρίδα
σε λόγια να ξεδεύεται.

Την είδα την καυμένη
σάπια και μαραμμένη
με γέλοια να κηδεύεται.

Είδα να την κηδεύουν
με τόσais πατινάδες,
και να την συνοδεύουν
νταούλια και ζουρνάδες.

Περίφημα Ντιθάνια
Σωτήρηδων με γνώσι
τήν είχαν σαδανώσει.

Κι' αμέτρητα στεφάνια
της δόξης της της πρώτης
είδα 'στο φέρετρό της.

Δίπλα της έμεθοῦσαν
και κάτι φίλοι ξένοι,
και την ακολουθοῦσαν
'στα γέλοια λιγωμένοι.

"Ακουσα γύρω της τριγμούς
κι' ανάρθρους φθόγγους και κρωγμούς
παντοδαπών δρνέων.

Κι' εγώ με μία πίπιζα
το φρόνημ' ανερίπιζα
πατριωτών γενναίων.

"Εσκήρτα κόσμος ὕμνωδός
και την εξύμνει πομπωδώς
ή των Σωτήρων φάρα.

"Οπου μεστή νεότητος
ἐκ της οὐδετερότητος
έβγήκε με τὰ κάρρα.

Τὰ πολλά καμώματά των
και τάνδραγαθήματά των
κάθε φίλος έπευφήμει.

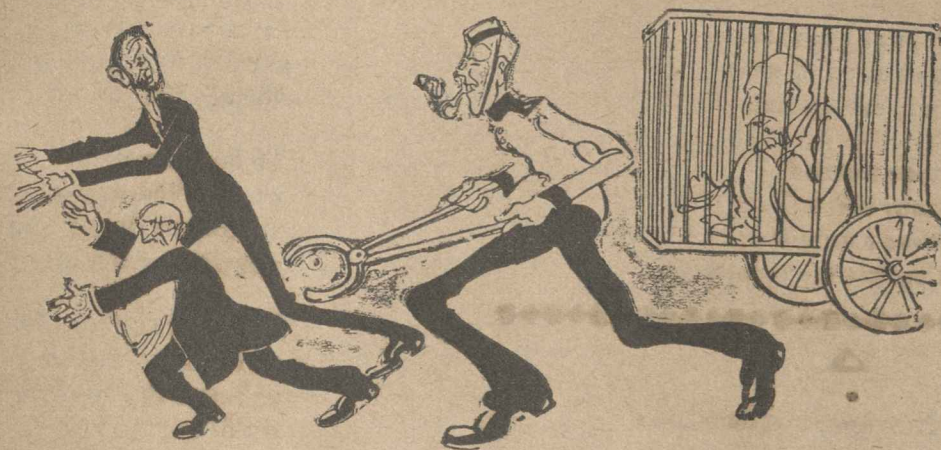
Και 'κτυπούσε τουμπελέκι
κι' άλλοι 'φώναζαν παρέκει
αίωνία της ή μνήμη.

"Ήσαν κι' άλλοι προσφιλείς,
Πρώσοι της Ανατολής,
και Πασάδες φεσοφόροι.

Κι' ή γλαυκώπις Αθηνά
στην άσπίδα της ξανά
πάγχρυσον έκτύπα δόρυ.

Με τούτους ξεαλλος πηδῶ,
μά και σκιαι προγόνων
άμωμοι φάλλουν εν έδῳ
'στην κόρη των δαφνώνων.

Κοιμήσου, χαιδεμμένη μας,
δαφνοστεφανωμένη μας,
πούγινες κόσμου χλεύη.

Διάφοροι συλλήψεις,
που μάς παρέχουν θλίψεις.

Μέσα σε τέτοιο χαλασμό
κοιμού χωρίς συλλογισμό,
κι' ή μοίρα σου δουλεύει.

Για σένα σωτηρία,
κι' αν 'εβγήκαν κι' οι Ρουμάνοι,
κοιμήσου μακαρία
και κάνι νάνι νάνι.

Μή δίνης μιὰ πεντάρα
σε τούτη την άντάρα,
κι' ή δόξα σου και πάλι
θ' αναστηθῇ μεγάλη.

Νεκρή σε βλέπω 'μπρός μου,
κι' αν έχης καταντήσει
σ' Ανατολή και Δύσι
ρεντίκολο του κόσμου.

Μα πκρακάλει μόνο
για τον γνωστό Βαρώνο
μέσα 'στών Αγγλογάλλων να μην τόν 'δῃς τὰ βρόχια,
που γέμισε πολλούς
με μάρκων πακτωλούς,
κι' είπαν: αντίο φτώχια.

Π.

Τι θαλίσαι και τί κώμοι!...
'Αγγλογάλλων άστυνόμοι
τριγυρίζουν έδῳ πέρα,
και τσακόνουν νύκτα 'μέρα
μέσ' στης δόξης το κονάκι
κάθε παστρικά τσανάκι
του Βαρώνου του γνωστού
και καθ' όλα θαυμαστού.

'Αδελφέ μου Φασουλή,
πούσαι κούρια κεφαλή,
κάτσε φρόνιμο 'στην κώχη.

'Εχε λόγια μετρημένα
πριν άρπάξουναι και σένα
με του μπόγια την άπόχη.

'Αδελφούλη μου, σωφρόναι,
κι' αν τσακώνωνται Βαρώνοι
κι' αν το κάδουνε κουμποδρα.

Σίγα πρὶν ἀναρπαγῆς
ἐκ τῆς δοξασμένης γῆς,
καὶ σὲ στείλουνε στὰ Γιοῦρα.

Ὁ Βαρῶνος, ὁ Βαρῶνος,
τοῦτος καὶ φιλέλλην μόνος,
τοῦτος τῆς ἡμέρας θέμα.

Καὶ γι' αὐτὸν μιλοῦν μαζὶ
κι' οἱ κοινῶς μπουρζοαζὶ
κι' ὅλη τῶν Ρωμηῶν ἡ κρέμα.

Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸν ἔχουν,
πυθενὰ δὲν τὸν παντέχουν,
καὶ σὰν ἥρωε εὐφημεῖται.

Κι' ὅλοι λένε, στραβοκάνη,
μὰ ποῦ νά ναι; τί νὰ κάνη;
ἀραγε μᾶς ἐνθυμεῖται;

Κάθε τόσε πανικοὶ
κι' ἐρωτοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ:
ὁ Βαρῶνος ὁ καυμένος
ποῦ νὰ βρῖσκεται κρυμμένος;

Π.—

Κι' οἱ Σωτῆρες μας ἀφρίζουν
κι' ὁλοένα γουργουρίζουν
ἄνω κάτω τᾶντερά μας.

Κι' ἀριβάρισαν καὶ πάλι
Στόλοι, Φασουλῆ, μεγάλοι
μέσ' στ' ἀκύμαντα νερά μας.

Σὲ κοάσματα βατράχων
μὴ προσέχης παντελῶς
καὶ μὴ φαίνεσαι τρελλός.

Τὰ καράβια τῶν Συμμάχων
μέσ' στὰ τόσα ξαφνικά μας
νόμιζε τα γιὰ δικά μας.

Κι' ἄλλοτε, βρὲ παρλαπίπα,
σὲ πολλοὺς πολλάκις εἶπα
πῶς οἱ Στόλοι τῶν Συμμάχων φθάνουν πάντα γιὰ κα-
'στὸν δικό μας τὸν γιολό.

Ἄς μὴν ἤμαστε κουτάβια
καὶ καθεὶς ὡς ἡσυχάζη,
τῶν Συμμάχων τὰ καράβια
ἦλθαν νὰ μᾶς κάνουν χάξι.

Κι' ἄλλοι λένε πῶς μᾶς ἦλθαν νὰ συλλάβουν τὸν Βα-
μὰ καὶ σὲ τὸν φαμφαρόνο.

Πλὴν ἐγὼ δὲν τὰ τρομάζω,
τὰ κυτῶ καὶ τὰ θαυμάζω,
καὶ στὴ θλίψι τὴν βαρεῖα
τᾶχω σὰν παρηγοριά.

Φ.—

Κι' ἐγὼ σ' ἔχω, κοκκαλιάρη,
καὶ μοῦ φαίνεσαι προδότης,
ἀλλ' ἂν εἶσαι πατριώτης
ἔλα δῶσε μου στηλιάρι.

Μετὰ μεγάλου πόνου
τραγοῦδι τοῦ Βαρῶνου.

Τὸν εἶδες τὸν Βαρῶνο; τὸν εἶδα χθὲς ἀργά,
ποῦ μπῆκε στὴ βαρκοῦλα καὶ τῶστρινε γοργά.

Ἐφούσκωνε τᾶγέρι
λευκότατα πανιά,
κι' αὐτὸ τὸ περιστέρι
ἄδειαζε τὴν γωνιά.

Τὰ δίκτυα τοῦ μὲ τρόπο
τᾶπλων ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
κι' ἔξουσαν δίχως κόπο
χαφιέδες μυστικοί.

Μόνο μὲ τὴν μιλιὰ τοῦ
κατῶρθανε πολλά,
κι' ἔκανε τὴν δουλειὰ τοῦ
ἀπ' ὅλους πιὸ καλὰ.

Κηφήνων συμμορίαις
ῥοῖκαν δουλειὰ χρυσῇ,
καὶ κάμποσαις κυρίαις
τῆς ἀριστοκρασί.

Τὸν εἶδες τὸν Βαρῶνο; τὸν εἶδα χθὲς ἀργά,
ποῦ μπῆκε στὴ βαρκοῦλα καὶ τῶστρινε γοργά.

Ἐκλαιγαν ὅλαις κι' ὅλοι
τὸν φίλο τὸν στενό,
κι' ἐκεῖνος πορτοφόλι
τοὺς εἰδεινε κενό.

Ἦταν γεμᾶτο πρῶτα,
μὰ φίλοι μερικοὶ
μὴτε μιὰ παγκονότα
δὲν ἄφησαν ἐκεῖ.

Ριχτήκανε στὰ μάραθα
κάτι λαγωνικά,
καὶ μόνο γιὰ τὴν βάρκα
τοῦ μείναν μερικά.

Δὲν κλαίω τὴν βαρκοῦλα,
δὲν κλαίω τὸ πανί,
μὰ κλαίω τὴν σακούλα
τοῦ Σέγκ τὴν ἀδειανή.